

Καὶ ἐκ τοῦ ἀπολυτηρίου δὲ λόγου τῆς βασι-
λισσῆς ἐξάγεται ἡ ἰδέα αὐτῆ τοῦ ἀγγλικοῦ ὑπουρ-
γείου, τοῦ νὰ ἐκπληρωθῶσι δηλαδή αἱ διατάξεις
τῆς Βιενναίας συνθήκης καὶ λήξῃ οὕτω ῥῆξις ἀντι-
βαίνουσα εἰς τὴν φιλάνθρωπιν καὶ ἐπικινδυνος
εἰς τῆς εὐρωπαϊκῆν ἡσυχίαν.

Η ΑΛΚΥΩΝ.

(Συνέχεια καὶ τέλος ἴδε πηλλὰδ. 12.)

VI.

Ἡ Ἀλκυὼν καθήμενὴ παρὰ τὴν κοιτίδα τοῦ τέ-
κνου τῆς, τὸ ὅποιον κοιμᾶται ὑπνὸν γαλήνιον, τὸ
κυττάζει ἐν ἀγαλλιάσει, ἐπειδὴ ὁ Θησέως τὴν ἐβε-
βαίωσεν ὅτι ὁ Μελάμπροσ θὰ ἄρξῃ λαοῦ ἰσχυροῦ
οὐχ ἥττον ὅμως εἶναι πολὺ ἀνήσυχος διότι φοβεῖ-
ται τὴν ὀργὴν τῆς Φαίδρας.

— Κοιμήσου, τέκνον μου, ἔλεγε, καὶ οἱ θεοὶ
ἄς σε βοηθήσωσιν ὅταν μεγαλώσῃς· δὲν θὰ μείνης
ἄσημος καὶ περιφρονημένος, ἀλλὰ θὰ βασιλεύσῃς
εἰς ὠραίαν χώραν, καὶ ἐπὶ χρυσοτεύκτου θρόνου
καθήμενος θὰ διανέμῃς εἰς τὸν λαόν σου δικαιοσύ-
νην· καὶ οἱ μὲν πονηροὶ θὰ σε φοβῶνται, οἱ δὲ ἐνά-
ρετοὶ θὰ σε ἐξυμῶσι, καὶ ἐγὼ ὡς μήτηρ θὰ
σεμνύνωμαι διὰ τὴν δόξαν σου. Κοιμήσου τέ-
κνον μου, καὶ ὁ Ζεὺς ἄς σε προστατεύσῃ κατὰ τῶν
ἐχθρῶν σου! Ἐάν ποτε πολεμικοὶ γείτονες ἐπιδρά-
μωσιν εἰς τὴν χώραν σου θὰ ἐκστρατεύσῃς κατ'
αὐτῶν μετὰ τῶν ἀδρείων συντρόφων σου, καὶ ἀφού-
τους ἐκδιώξῃς μακρὰν τῶν τειχῶν, θὰ ἐπανέλ-
θῃς νικητὴς καὶ τροπαιοῦχος καὶ θὰ προσφέ-
ρῃς θυσίαν εἰς τοὺς θεοὺς, ἐγὼ δὲ θὰ ἐναδρύνωμαι
ὅτι ὁ υἱὸς τοῦ Θησέως ἐφάνη ἀντάξιός τῶν ἀνδρῶν
γαθημάτων τοῦ πατρός του. Θὰ σοῦ δώσω σύζυγον
φρόνιμον καὶ ἐνάρετον, ἥτις θὰ τακτοποιῇ τὰ τοῦ
οἴκου καὶ θὰ οἰκονομῇ τὰ πλούτη σου. Καὶ οἱ μὲν
γέροντες θὰ εὐχῶνται εἰς τοὺς υἱοὺς των νὰ τύχω-
σιν ὁμοίας συζύγου, ἐγὼ δὲ θὰ εὐφραίνωμαι βλέ-
πουσα αὐτὴν κρατοῦσαν εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς τοῦ
τέκνου τοῦ υἱοῦ μου! Κοιμήσου, τέκνον μου,
καὶ εἰς αἶ μούριαι νὰ κλώσῃσι μακρὸν τὸ νῆμα τῆς
ζωῆς σου! Ὅταν ἀποθάνῃς θὰ με κηδεύσῃς μεγα-
λοπρεπῶς τὴν πυρὰν ὅπου θὰ καῇ τὸ σῶμα μου,
θὰ βάνωσιν αἱ νεάνιδες μὲ ἀρώματα καὶ εἰς τὰς
ολόγας αὐτῆς θὰ βίβωσι τρίχας τῆς κεφαλῆς των·
θὰ κλαύσῃς τὸν θάνατόν μου καὶ ἡ ψυχὴ μου εἰς
τὸν ἄδην θὰ ἀγγάλλεται βλέπουσα ταῦτα.

Οὕτω ἡ Ἀλκυὼν ἐντροπὴν εἰς τὴν κόλπον ἐκπέμπει.

Αἶφνης κρότος βημάτων ἀκούεται, ἡ θύρα ἀνοίγε-
ται καὶ ἐμφανίζεται ἡ Φαίδρα παρακολουθουμένη
ὑπὸ δούλου αἰθίοπος, κρατοῦντος εἰς χεῖρας γυμνὸν
ξίφος· ἡ βασίλισσα ἔχει τὸ ἦθος ἀπειλητικὸν ὁ
δὲ, ὡς ὁ ἔβανος μέλας, δούλος εἶναι ἡμίγυμνος
καὶ ὅλως ἀπαθής. Ἡ Ἀλκυὼν ἅμα εἶδε τὴν Φαί-
δραν ἀνεσκήρτησεν, ἐσηκώθη, ξίφος κατέλαβεν αὐ-
τὴν καὶ τὸ πρόσωπόν της ἐπελιδνώθη. Ἡ Φαί-
δρα ἀτενίσασα αὐτὴν ἀγρίως.

— Διὰ τί Ἀλκυὼν, εἶπε, τρέμεις ὅταν με βλέπῃς;
διὰ τί σε φοβίζει τὸ ξίφος τὸ ὅποιον κρατεῖ ὁ δού-
λος οὗτος; ἐνόησες τάχα ὅτι ἐφθασεν ἡ ἐσχάτη
σου ὥρα;

Ἐλθόντος θανάτου διεχύθη εἰς τὸ πρόσωπον
τῆς Ἀλκυῶνος· δις ἠνέφξε τὸ στόμα τῆς διὰ νὰ
ὀμιλήσῃ καὶ δις μένει ἄφωνος, τέλος ἀποκρίνεται·

— Ὡ Φαίδρα! ἐταράχθην τῶνόντι βλέπουσά σε
ἐρχομένην ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυκτός μετὰ τοῦ δού-
λου τούτου, ἀλλὰ δὲν πιστεύω ποτὲ νὰ πραγμα-
τοποιήσῃς τὴν ἀπειλήν σου καὶ νὰ φονεύσῃς γυ-
ναῖκα ἀπροστάτευτον καὶ πολὺ σοῦ ὑποδεεστέραν
κατὰ τὸ γένος! Ὅχι, δὲν εἶναι ἄξιον τῆς βασιλι-
κῆς σου μεγαλειότητος τοῦτο!

— Τί λέγεις Ἀλκυὼν; δὲν εἶσαι ἐρωμένη τοῦ Θη-
σέως; δὲν ἐξηλθεν οὗτος πρὸ ὀλίγων ὥρων τοῦ
δωματίου σου; Χάρις εἰς τὸν ἔρωτα τοῦ Θησέ-
ως δὲν εἶσαι ἀναξία τῆς ἐκδικήσεώς μου.

— Δὲν ἀρνούμαι Φαίδρα ὅτι ὑπῆρξα ἄλλοτε ἐρω-
μένη τοῦ Θησέως· ἀλλὰ μήπως ἤξευρα ὅτι θὰ
γίνῃ μετὰ ταῦτα σύζυγός σου; Οἱ θεοὶ δὲν με
ἐπροίκισαν μὲ τὴν δύναμιν τοῦ μαντεύειν. Μήπως
καὶ σὺ αὐτὴ τὸ πρόσθελες; Ἰσως μάλιστα οὐδὲ
ἤκουσας ποτὲ ἀναφερόμενον τὸ ὄνομά του, ἀν καὶ
ἐδῶ εἶναι πρὸ πολλοῦ φημισμένον.

— Χθὲς ἤξευρες πολὺν καλὰ ὅτι ἦμην σύζυγός
σου, καὶ ὅμως διήλθες ὥρας ὀλοκλήρους μετ'
αὐτοῦ, ἐνῷ ἐγὼ ἄγρυπνος, κατατηχομένη ὑπὸ ζη-
λοτυπίας καὶ χύνουσα πικρὰ δάκρυα, παρεμόνευσον
τὴν ἐξοδὸν του. Εἶπε λοιπὸν, δὲν εἶσαι ἀξία θα-
νάτου;

— Δὲν θέλω νὰ ψευθῶ, ἐπιμαρτύρομαι ὅμως
τοὺς θεοὺς ὅτι τὸν καθικεύσευσα γονυπετής καὶ
μετὰ δακρύων ν' ἀπέλθῃ «Ἐπίστρεψον εἰς τὴν βα-
σίλισσαν, τῷ εἶπα, διότι φοβοῦμαι τὴν ὀργὴν τῆς».

— Ἀλλ' ἔμεινε, διότι εἶσαι ὥραία Ἀλκυὼν, διότι
σε ἐπροτίμησε καὶ ἀπὸ τὴν βασιλίσσαν αὐτὴν!

— Νέε βασίλισσα! ἀγνοεῖς τάχα πόσον αἱ ὀρέ-
ξεις τῶν ἀνδρῶν εἶναι ἄστατοι; πολλὰκις κατα-
δέχονται καὶ ῥέπουσι παρρηκίως τὸ βλέμμα τῶν

καὶ ἐπὶ γυναικῶν μηδαμινῆς ὠρασιότητος, ὕστερον δὲ πάλιν ἀμέσως τὰς λησμονοῦσιν. Εἶναι δυνάτον νὰ με προτιμήσῃ ὁ Θησεύς ἀπὸ σέ, ἢ ἀγνοεῖς πόσον εἶσαι ὠραία; Ὅταν κατὰ πρῶτον σὲ εἶδον (τὴν ἡμέραν καὶ ἦν ἐπαρουσιάσθην εἰς τὸν Θησέα μετὰ τὴν ἐκ Κρήτης ἐπιστροφὴν τοῦ καὶ ἀπέστρεψε τὸ πρόσωπον ἀπ' ἐμοῦ, διότι εἶχε μετ' αὐτοῦ νέαν σύζυγον τὴν ὁποῖαν ὑπερηγάπα) τόσῳ κατεγοητεύθην ἐκ τῆς καλλονῆς σου, ὥστε δὲν ἤδυνάμην νὰ συνέλθω ἐκ τοῦ θαυμασμοῦ μου! Καὶ σήμερον ἀκόμη, ἂν καὶ εἶσαι παρωργισμένη καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ σου σπινθηροβολοῦσιν ὑπ' ὀργῆς, σὲ παρομοιάζω με θεὰν ἢ με τὴν Ἀρτέμιδα ὅταν τοξεύῃ τὴν δορκάδα, ἢ με τὴν Ἀθηναίαν ὅταν πάλῃ τὸ δόρυ καὶ καλύπτεται διὰ τῆς Αἰγίδος.

— Με κολακεύεις διὰ νὰ με κινήσῃς εἰς οἶκτον, καὶ νὰ μὴ σὲ φονεύσω; ἀλλ' ἀκουσὲν ἂν με θεωρῶσιν οἱ ἄνθρωποι ὠραίαν, ἄλλοι ἐπαίνου εἶναι οἱ θεοὶ, οἵτινες με ἐπλάσαν τοιαύτην ὅταν ὅμως ἐκδικῶμαι τοὺς ἐξυβρίζοντάς με, τότε πρέπει ἐμε νὰ ἐπαινῶσι διότι ἡ ἐκδίκησις προέρχεται ἀπὸ ἐμὲ καὶ μόνην. Ἐτοιμάσθητι λοιπὸν ν' ἀποθάνῃς.

— Ὁμολογῶ ὅτι μοι φαίνεται γλυκὺ τὸ ζῆν καὶ θλιβερόν νὰ μετοικίσω εἰς τὰ βασίλεια τοῦ Πλούτωνος, καὶ ὅμως, ἀφοῦ διίσχυρίζεσαι ὅτι σὲ ἐξυβρισκ, θὰ ἀπέθνησκα χωρὶς οὔτε παράπονον νὰ ἐκφέρω, οὔτε καὶ νὰ σὲ ἐνοχλήσω διὰ τῶν παρκαλήσεών μου, ἂν δὲν εἶχον υἱόν. Κύτταζε, Φαίδρα, τὸν Μελάνιππον! κοιμάται τὸ τελαίῳ-ραν πλάσμα καὶ οὔτε καὶ ὑποπτεύεται ὅτι ἡ μήτηρ του μέλει ν' ἀποθάνῃ. Ὅστις ὀφθαλμὸς τῆς μητρός του εἰς τρυφεράν ἡλικίαν, εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴ τὸν εὖρῃ δυστυχία! Ἄφες με νὰ ζήσω χάριν αὐτοῦ, καὶ σοῦ ὑπόσχομαι νὰ φύγω ἀμέσως ἀπ' ἐδῶ μετὰ τοῦ τέκνου μου, καὶ ποτὲ νὰ μὴν ἐπανίδῃς μήτε ἐμὲ μήτε αὐτό.

— Μὴ ἀκησῇ περὶ τοῦ μέλλοντος τοῦ υἱοῦ σου; θὰ φροντίσω ὥστε νὰ μὴ γνωρίσῃ τί ἐστὶ δυστυχία.

— Σὺ! ἀλλὰ, ἂν καὶ φρονῶ ὅτι δὲν με ἀπάξας, πῶς νὰ πιστεύσω ὅτι θὰ προστατεύσῃς τὸ τέκνον μου, ἐνῷ φρονεῖς τὴν μητέρα του;

— Ἄφρων! ὁ φόβος διατάραξε τὰς φρένας σου! Ὁ Μελάνιππος δὲν θὰ γνωρίσῃ τί ἐστὶ δυστυχία, διότι λέγουσιν ὅτι οἱ νεκροὶ δὲν αἰσθάνονται οὔτε λύπην οὔτε χαράν. Ὅσα συναποθάνῃ μετὰ σοῦ!

— Ἡ Ἀλκυὼν ἀφῆκε φωνὴν προμαρὰν.

— Πῶς, εἶπε, νὰ φονεύσῃς τὸν Μελάνιππον! καὶ τί σοῦ ἐπῆλθεν; εἶναι ἀνοσιότατον νὰ βλάπτῃ τις

τὰ ἀθῶα βρέφη τὰ ὁποῖα κινένα δὲν βλάπτουσιν οἱ θεοὶ βδελύσσονται τοὺς βροφοκτόνους. Δὲν ἔγινες ἀκόμη μήτηρ, Φαίδρα, καὶ δι' αὐτὸ δαίλεις τοιοῦτοτρόπως; ἀλλ' ὅταν ἀποκτήσῃς τέκνα καὶ πάθῃ τι ὁ υἱός σου, θὰ μετανοήσῃς πικρῶς δι' ὅ, τι μελετᾷς νὰ πράξῃς τὴν κατὰ τοῦ ἰδικοῦ μου. Καὶ ἡ Ἀρτεμις ἐφόνευσε διὰ τῶν βελῶν τῆς τοῦς υἱοὺς καὶ τὰς θυγατέρας τῆς Νιόβης; ἀλλ' ἡ Ἀρτεμις δὲν ἀπέκτισε τέκνα, ἄλλως θὰ ἐκινεῖτο εἰς οἶκτον καὶ δὲν θὰ ἐπραττε τοιαύτην σκληρότητα.

— Ὁ Μελάνιππος θ' ἀποθάνῃ ἀφεύκτως, καὶ θὰ ἀποθάνῃ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν σου διὰ νὰ μὴ ἀμφιβάλλῃς παντάπασι.

Ἡ Φαίδρα νέει εἰς τὸν Αἰθίοπα καὶ ἐκεῖνος κατευνεύεται πρὸς τὴν κοιτίδα, ἀλλ' ἀμέσως ἡ Ἀλκυὼν προλαβούσα, ἀρπάζει τὸν Μελάνιππον εἰσὶν κοιμώμενον, τὸν σφίγγει εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς καὶ καταφεύγει εἰς μίαν τῶν γωνιῶν τοῦ δωματίου, ἐκεῖ δὲ, ἀποθέσασα αὐτὸν πλησίον τοῦ τοίχου, τὸν προσκίπτει διὰ τοῦ σώματός της. Οὕτω καὶ ἡ χελιδὼν, ἅμα παρατήρησεν ὄφιν ἢ ἄλλο ἐρπετὸν ἐρχόμενον νὰ καταφάγῃ τὰ μικρά της ἀναβαίνει εἰς τὰ χεῖλη τῆς φωλεᾶς της, τυνάσσει τὰς πτέρυγας καὶ ἀφίνει ὀξείας φωνάς. Εἶναι βέβαιον ὅτι δὲν δύναται νὰ ἀντιταχθῇ κατὰ τοῦ κακοποιτοῦ ἐρπετοῦ καὶ ὅμως δὲν ἀφήνει τὰ μικρά της, ἀλλὰ προκινδυνεύουσα ὑπὲρ αὐτῶν, παραμελεῖ τὴν ἰδίαν τῆς σωτηρίαν.

Ὁ Αἰθίοψ διατάζει.

— Ἐκτέλεσον, δοῦλε, τὰς διαταγὰς μου! ἀνακράζει ἡ Φαίδρα.

— Τότε ἐκεῖνος κινήσας κατὰ τῆς Ἀλκυόνος, ἥτις περιβάλλει διὰ τῶν βραχιόνων της τὸν Μελάνιππον, πληγώνει πρῶτον αὐτὴν εἰς τὸ πρόσωπον καὶ τῆς διαπερᾷ ὕστερον τὸ σῶμα διὰ τῆς μαχαίρας, χωρὶς ὅμως νὰ πάθῃ τίποτε τὸ παιδίον. Καὶ ἡ μὲν Ἀλκυὼν πίπτει τέλος κατὰ γῆς σφίγγουσα εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς τὸ τέκνον της, ὁ δὲ Αἰθίοψ τὸ ἀποσπᾷ ἀπὸ τὴν μητέρα του, ἐνῷ ἐκεῖνο κλαίει καὶ ἀφήνει σπαρακτικὰς φωνάς, καὶ διὰ τῆς ἀριστοῦς δράξας αὐτὸ ἀπὸ τοῦ ποδὸς διὰ τῆς δεξιᾶς ἀνεγείρει τὴν μάχαιραν. Αἰφνὴς εἰσπηδᾷ εἰς τὸ δωματίον ὁ Θησεύς.

Ὅταν τὸν εἶδεν ἡ Φαίδρα, τὰ ἔλαθε, συνελθούσα ὅμως πάραυτα ἀνέλαβε τὸ ἔμφυτον αὐτῇ θάρος καὶ τὸ ἀλαζὼν ἦθος ὁ Αἰθίοψ ἀποθέτει κατὰ γῆς τὸν Μελάνιππον, ὅστις ἀμέσως προσφεύγει πρὸς τὸν πατέρα του καὶ προσκολλάται σφικτὰ

ἐπ' αὐτοῦ. Ὁ δὲ Θησεύς, ἰδὼν τὴν Ἀλκυόνα ἐκπνέουσαν, καταλήθη ὑπὸ φρίκης, ἀφίνει φοβερὰν κραυγὴν καὶ ἡμιέλκει τὸ ξίφος του διὰ νὰ διαπεράσῃ τὸν Αἰθίοπα, ἀλλὰ σκεφθεὶς ὡς ἀνάξιον νὰ βάψῃ τὸ ξίφος του εἰς τὸ αἷμα δούλου, ὑπακούσαντος εἰς τὰς διαταγὰς τῆς δεσποίνης του, ρίπτει πρὸς τὴν Φαίδραν βλέμμα περιφρονήσεως καὶ φρίκης ἐμπλεον· ἀλλ' ἐκένη οὐδὲ κἄν ὠχρίασε.

— Ἀθλία! ἀνέκραξε, τί ἐπραξες; σὺ ἐφόνευσας τὴν γυναῖκα αὐτὴν;

— Ἐγὼ, μάλιστα, Θησεῦ.

— Δὲν σοὶ πρέπει θάνατος πρὸς τιμωρίαν τοῦ στυγεροῦ αὐτοῦ ἐγκλήματός σου;

— Ἄν τοι μᾶς κτύπα τὴν βασίλισσαν, διότι ἐτιμώρησε τὴν δούλην της.

— Εἴθε τοῦ Διὸς οἱ κεραυνοὶ νὰ σὲ κατακαύσωσι! εἴθε ἡ θεία δίκη νὰ σὲ καταδιώκῃ ἀενάως καὶ ἐπὶ τέλους νὰ σὲ ἐξοντώσῃ, διότι ἤλθες τὴν νύκτα ὡς ληστής, εὔρας γυναῖκα ἀνυπεράσπιστον καὶ τὴν ἐδολοφόνησες. Τί δικαίωμα ἔχεις ἐπ' αὐτῆς;

— Εἶχον δικαίωμα, καθότι μὲ ἐξύβρισε!

— Σὺ λοιπὸν κυβερνᾷς ἐνταῦθα;

— Δὲν κυβερνῶ, δὲν εἶμαι ὅμως καὶ δούλη· καὶ ἀποφασίσασα νὰ ἔλθω μαζί σου καὶ νὰ κατοικήσω εἰς τὴν οἰκίαν σου, δὲν παρητήθην ἀπὸ τοῦ νὰ ἐκδικῶμαι τοὺς ἐχθρούς μου.

— Ἀνάθεμα τὴν ὥραν καθ' ἣν σὲ ἔφερα. Λυπηρὸν προαίσθημα ἔχω ὅτι θὰ φέρῃς μεγάλα δεινὰ εἰς τὴν οἰκογένειάν μου!

— Τῶν δεινῶν αὐτῶν θὰ συμμεθέξω καὶ ἐγὼ, καθὼ αὐζυγός σου.

— Καὶ ἐμελέτας καὶ τὸν υἱόν μου αὐτὸν νὰ θυσιάσῃς εἰς τὴν ἐκδίκησίν σου!

— Ἡ ἔλευσίς σου μὲ ἐμπόδισε.

— Πρόσεχε εἰς τὸ ἐξῆς μὴ τὸν βλάψῃς, διότι ἂν ἀποθάνῃ, θὰ ἀποθάνῃς καὶ σὺ ἀμέσως.

— Σὲ ὑπακούω, ἀλλὰ δὲν δύνασαι νὰ μὲ ἐμποδίσῃς νὰ τὸν μισῶ.

— Φύγε, διότι ἡ θεὰ σου μοὶ προξενεῖ φρίκην, ἂν καὶ ἦσαι ὡραία τὴν μορφήν.

— Ἰγίαινε! δὲν μὲ εὐχαριστεῖ ποσῶς ἡ παρουσία σου, ἂν καὶ φημίζῃσαι ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων.

— Φύγε! Οὐδέποτε θέλω λησμονήσαι τὸ ἐγκλήμα σου.

— Καὶ ἐγὼ, Θησεῦ, θὰ ἐνθυμῶμαι αἰωνίως τοὺς λόγους σου.

Ἡ Φαίδρα ἀπέρχεται καὶ κατόπιν αὐτῆς ὁ Αἰθίοψ. Τότε ὁ Θησεύς προσβλέπει μετ' ἀπελπισίας τὴν Ἀλκυόνα κυλιομένην εἰς τὸ αἷμά της. Ἡ τα-

λαίπωρος νέα ἀνέπνευεν εἰσέτι, στρέφει τὰ ὑπὸ τοῦ θανάτου θολωθέντα ὄμματά της πρὸς αὐτὸν καὶ ὕστερον πρὸς τὸν Μελάνιππον. Ὁ Θησεύς ἐννοήσας τὴν ἄφωνα καὶ τὴν ἰκεσίαν, ἐπιθέτει τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ Μελάνιππου καὶ ἀνακράζει.

— Ἀλκυὼν, ἂν δύνασαι ἀκόμη νὰ ἀκούσῃς τὴν φωνήν μου, ἄκουσον τὸν ὄρκον τοῦτον «ὀμνύω εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Διὸς τοῦ βασιλέως τῶν θεῶν καὶ τῶν ἀνθρώπων καὶ εἰς τοὺς καταχθονίους θεοὺς, ὅτι οὐδέποτε θὰ ἐγκαταλείψω τὴν νύον μου. Θὰ τὸν ἀναδείξω παντοδύναμον ἡγεμόνα καὶ θὰ πράξω ὑπὲρ αὐτοῦ πολὺ περισσότερα ὅσων σοὶ ὑπέσχεθην, Ἀλκυὼν, διότι ἡ πρὸς αὐτὸν στοργή μου θὰ αὐξάνῃ διὰ τῆς ἀναμνήσεώς σου!

Ἀναπαύσθητον μευδίαμα ἐφώτισε στιγμιαίως τὸ ὄχρον πρόσωπον τῆς θνησκούσης, ἀνασηκόνε-
ται, ὀλίγον καὶ τείνει τοὺς βραχίονας πρὸς τὸν Μελάνιππον· καταβλήθεισα ὅμως ἀπὸ τὸν ὕστατον τοῦτον ἀγῶνα, ἐπαναπίπτει πάλιν καὶ ἐκπνέει πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ Θησεῦς.

A. DE TANOUARN.

Τ Ε Λ Ο Σ

ΕΒΡΑΪΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΜΕΓΑΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΚΑΙ ΕΝ ΚΡΑΝΙΟΝ.

Ὁ Αλέξανδρος ἦτον ἄνθρωπος ἰδιότροπος· ἀντὶ νὰ μένῃ εἰς τὴν πατρίδα του καὶ νὰ κυβερνᾷ τὸν λαόν του, ἐπολέμει τοὺς γείτονάς του, καὶ ἀφου διὰ τῆς ἰσχυρᾶς του δυνάμεως καὶ τῆς στρατιωτικῆς του δεξιότητος ἐνίκη ἕνα βασιλέα, ἔτρεχεν εὐθύς νὰ καθυποτάξῃ ἕτερον. Βασιλεῖς τινες βλέποντες ὅτι ἡ ἀντίστασις των ἦτον ἀνωφελής, παρέδιδον τὸ βασιλείον των χωρὶς νὰ καταβάλλωσι προσπάθειαν ἀμύνης· ἀλλ' ὁ Αλέξανδρος δὲν ἠρέσκετο εἰς τοῦτο, καθότι εἰς τὸν πρῶτον ἀντισταθέντα αὐτῷ ἔδωκε βασιλείον διπλάσιον ἐκείνου, ὅπερ τοῦ ἀφῆρσεν. Ἐν ἐνὶ λόγῳ ὁ Αλέξανδρος ἦτον ἀκόρεστος οὐχὶ ἀπὸ κράτη καὶ δεσποτεῖν, ἀλλ' ἀπὸ τῆς ἀγνωστοῦ εἰδος φιλοδοξίας. Ἐδοκίμαζε διψᾷ ἀκατανόητον· ἦν ἐξήγησε νὰ θεραπεύσῃ κηρύττων ἑαυτὸν υἱὸν τοῦ Διὸς, τοῦ μεγίστου θεοῦ τῶν εἰδωλολατρῶν. Ἐπανήρχησε δὲ τὴν πορείαν του οἰστροηλατούμενος ἀπὸ ἀκόρεστον ἐπιθυμίαν. Μίαν τῶν ἡμερῶν διελθὼν ἐρημὸν τινα χώραν μετὰ τοῦ στρατεύματός του, ἔφθασεν εἰς τὸ χεῖλος ποταμοῦ τοῦ ὀποίου τὰ ὕδατα τό-